

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Sacra Veterum Temporum Uti Et Evangelica, Ac
Apostolica Historia**

Steinhart, Franz

Ingolstadii, 1734

VD18 90104692

Cap. V. Manifestum fit à desolatione Templi ad restorationem ejus
præteriisse annos 71.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62332](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62332)

CAPUT V.

*Ostenditur ab excidio, seu desolatione Templi
usque ad ejus reparationem anno secundo Cyri in-
ceptam elapsos esse annos septuaginta & unum.*

AB anno undecimo Sedecia, quo destructa est sancta civitas una-
cum templo Salomonico ortum ducere captivitatem Babyloni-
cam auctorum, quos mihi consulere licuit, communior tenet opinio.
Quamvis enim anno tertio Joakin, seu Eliakin Regis Juda multorum
Hebræorum contigerit cum Rege suo abductio in Chaldæam, non
tamen illi ira captivi abducti sunt, prout factum esse è SS. Paginis
constat post ipsum Urbis Solimæ excidium. Cæterum quidquid
pro hac sententia de anno tertio Eliakin, seu de ista captivitate à Pro-
phetis maximè Jeremia prædictum afferri queat, id nullatenus dero-
gare potest geminis omnino claris S. Scripturæ locis, quæ ostendunt
captivitatem Babylonicam propriè dictam, seu annos LXX. comple-
xam, de qua toties mentio fit in SS. Bibliis, ab ipsa desolatione Hie-
rapolis, & templi à Salomone constructi sua derivare primordia. Lo-
cus unus exstat L. IV. Reg. c. ult. v. 27. ubi dicitur: *factum est
verò in anno trigesimo septimo transmigrations Joachin Regis Ju-
da (hic octennio post annum tertium Joakin, seu Eliakin translatus
est Babylonem) mense duodecimo vigesima septima die mensis suble-
vavit Evilmerodach Rex Babylonis, anno quo regnare cepit, caput
Joachin Regis Juda de carcere; & locutus est ei benigne: & posuit thro-
num ejus super thronum Regum, qui erant cum eo in Babylone.* Regnum
Evilmerodach ab Auctoribus communiter viginti duorum vel trium
annorum periodo definiri solet. Balthazar ejus in regno successor ad
regiminis clavum sedisse dicitur pariter viginti unum vel duos annos,
ita, ut ambobus post Nabuchodonosorem magnum usque ad Darium
Medum regnantibus anni regni competant quadraginta quatuor. Si
ergo annis Jechonia seu Joachin triginta septem, à quibus, ut sacer
textus perhibet, Rex ille ex Jerusalem in Babylonem transmigrarat,
addas annos eos quadraginta & quatuor, habebis annos LXXXI. &
si insuper annos octo, propter octennium translati post annum terti-
um Eliakin Babylonem Regis Joachin, priori summæ adjungas, con-
D seque,

sequeris annos LXXXIX. Adeoque si captivitas Babylonica auspici-
cium sumpsisset vel anno tertio Joakin seu Eliakin, quo anno ipse
cum multis suorum subditorum ad tres annos Babylonem traductus
est, ubi servivit Regi Chaldaeo, ut innuitur IV. R. XXIV. 1. vel an-
no illo transmigrationis Jechoniae & plurimorum aliorum ex Judæis,
illa durasset annis 89, posterior verò captivitas annis 81. contra expres-
sa Prophetarum oracula & communissimam omnium AA. sententiam.
Anno siquidem everfi à Persis Assyriorum imperii, occisique à Cy-
ro Regis Balthazaris, à quo anno principium sumit Epochæ devoluti
ad Cyrum Regni Chaldaici, ut habetur Esdræ 1. cap. 1. & alibi, solu-
ta est captivitas Babylonica annorum LXX. At verò si anno unde-
cimo Sedeciae postremi Regis Juda septuagenaria hæc captivitas ini-
tium traxisse dicatur, nil sequitur vel Prophetarum vaticiniis adver-
sum, vel S. Scripturæ, aut receptæ Chronologorum opinioni repu-
gnans.

Locus alter habetur Danielis IX, ubi expressè perhibetur ab an-
no undecimo Sedeciae, seu ab excidio urbis & templi putanda esse
exordia captivitatis Judaicæ in Chaldæis. Ita Daniel. c. IX. 1. & 2.
*In anno primo Darii filii Assueri de semine Medorum, qui impera-
vit super regnum Chaldaeorum, anno uno Regni ejus (Darius ille in
consortio Cyri Babylonem subjugarat) ego Daniel intellexi in li-
bris numerum annorum, de quo factus est sermo Domini ad Jere-
miam Prophetam, ut complerentur desolationis Jerusalem septua-
ginta anni. Ecce captivitatem Babylonicam dilucidè nuncupat Je-
rosolymæ desolationem, & non transmigrationem. Desolatio autem
ista juxta Chronologos omnes, & rei veritatem IV. Reg. cap. ult.
assertam, indubiè contigit anno undecimo Sedeciae, atque adeò patet
intentum, neque video quisnam ritè perpenso textu utroque porro
supereffe queat dubio locus.*

Anno itaque destructæ urbis & templi sub finem præcedentis
capitis signato videlicet anno *Æ. M.* 3395 a. *Æ. V.* 606
addantur, & demantur ipsi anni captivitatis 70 - 70
anno primo imperii Chaldaici Cyri terminatæ. Ille enim Monar-
cha, ut refertur 1. Esdræ 1. captivitatem solvit, & facultatem Judæis
dedit Jerusalem ascendendi, templumque Domini rursus erigendi.
Omnis captivorum multitudo duce Zorobabele hac Cyri licentia
usque quadraginta duo mille trecenti sexaginta, exceptis servis eorum,
te ancillis in urbem sanctam ex Chaldæa profecti sunt. Anno au-
& in secundo adventus eorum in patriam, anno nempe 2do regni
Ch

Chaldaici Cyri, ut ibid. perhibetur c. III. mense illius anni secundo Levitæ à viginti annis & supra constituti, qui urgerent opus Domini, & instarent super eos, qui illud opus faciebant in templo Dei fundato eo ipso anno, cum mense septimo anni superioris altare duntaxat ædificatum & dedicatum fuerit, ut constat ex cit. c. III. 8. 9. 10. item 1. 2. 3. adeoque addito anno uno, quò fiat Regni Babylonici Cyri annus secundus, consent anni 71. Quare dabitur annus *Æ. M.* 3466 - a. *Æ. V.* 535. quo post desolationem iterum templum fundatum, atque adeò ab ejus destructione ad alteram constructionem Jerosolymitanæ sacræ ædis elapsi sunt anni septuaginta & unus, q. e. o. Porro hæc templi reædificatio & fundatio non ita accipienda, quasi manum ultimam insigne id opus secundo Cyri anno obtinuerit. Hoc enim solùm contigit anno sexto Darii Hystaspis tertii, qui post Cyrum etiam Babylonico regno præfuerunt, Persarum Monarchæ, viginti circiter annis templi absolutam fabricam impediens Judæici nominis hostibus. Vid. I. 1. Esdræ c. VI.

Hactenus mundi ætatem ex SS. Paginis deducere licuit nullo alio assumpto adminiculo, quod vel profana historia vel alii temporum characteres poterant suppeditare. Delati inde sumus ad annum secundum fluentem Cyri regis, postquam Chaldæis quoque imperare coepit, ut per viginti & amplius annos Persis idem jam fuerat moderatus. Et quidem ad alteram hunc Cyri annum eo ex S. Scriptura vulgata pervenimus certitudinis gradu, ut re suis momentis ritè librata nullus prudenti cavillationi relinquatur locus. Quamvis enim in Judicium præsertim chronotaxi discussa sint varia, quæ forsivim intellectui non inferant, atque in iis præcisè sistendo non egrediantur omnes probabilitatis metas, neque certitudinem omnimodam attingant, si tamen annorum à promulgata lege veteri in tabulis exarata, ex I. III. Reg. c. VI. v. 1. notissima periodus, integra attendatur, neque hic quidpiam dubii superest. Ob Cainanum junio-rem seu diluvio posteriorem, sitne is Arphaxadam & Saleum inter Patriarcharum catalogo inferendus, mihi & RR. aliis chronologis certum est, nil ex ea lite mundi chronologiam titubare, cum utrovīs constituto certissimum esse debeat, natum esse Sale anno trigesimo quinto Arphaxadi. Hoc enim expressè & assertivè testatur Hagiographus Moyses, & anno illi trigesimo quinto meæ chronotaxi pertexendæ adhibito nullus alius SS. Paginarum locus, neque D. Luca, intersertus prædictus Cainan vel hilum derogat. Restat unicum dubium ob Abrahæ natales, an scilicet, septuagesimum, an verò cen-

tesimum tricesimum Tharxi patris annum illa nativitas incidit? Fateor hic ex Vulgata posse nos probabiliora quidem, non tamen penitus indubia & certa sectari, aut sectatos esse. Capite tamen 7. complanabitur difficultas illa indubio caractere Astronomico, Eclipsi videlicet Solis visa in Sinis paulò ante Cataclysmum.

A prædicto autem anno Cyri Regis chronologos videtur destituere Sacra Pagina, contenta referre aliquos posterorum Cyri, nequam expresso, ut in Regibus Juda liquidò fecerat, regiminis eorum tempore.

Putant quidem aliqui ex vaticinio Danieli factò de LXX. hebdomadis abbreviatis, adhuc porrigi à S. Scriptura Chronographis filum, cujus ope in mundi ætate pertexenda devenire queant ad baptismum Christi Ducis, indèque regrediendo ad ipsam Æ. V. Christianarum. Sed id quidem verum foret, si ex SS. Bibliis constaret de hebdomadarum Danielis exordio, quod paucis, quos novissimè secutus P. Cæsar Calin, ab anno primo Cyri, aliqui à sexto Darii Hystasp. plerique ab Artaxerxis longimani septimo, nonnulli denique ab ejusdem Regis anno vigesimo conjectando derivant. Nil proin certi inde posse conjici videtur. Et licet ipsi Auctores in hoc hebdomadarum initium consentirent, tota propemodùm difficultas manet, excepto anno Cyri primo, cum vetus Testamentum haud indicet, cuinam conditi Orbis anno Darii regni sextus, vel septimus aut vigesimus Artaxerxis sit illigandus. Supposita igitur, quæ in humanis penitus tolli nequit, fide aliqua humana de annis Imperii Chaldaici Nabuchodonosoris Magni, Cyri, & aliquot successorum ejus, quòd scilicet tali anno Regni factæ sint istæ vel illæ Luminarium Eclipses à fide dignis auctoribus relatæ, testèque Ptolemæo in Almagesto facilè Astronomorum veterum principe à Babylonis observatæ, placet hucusque ex SS. Litteris textam nostræ chronotaxos à rerum creatarum origine telam ulterius ad Æ. V. Christi pertexere. Signa etenim hæc siderea ejusmodi notæ sunt, & temporum characteres, ut ope eorum non tantùm in noticiam annorum, sed & mensium ac dierum infallibiliter devenire liceat Astronomorum unanimi asserto, quibus utpote rei hujus peritis Uranicæ scientiæ ignari credere debent. Ne autem filum usque ad Regnum Chaldaicum Cyri à SS. Bibliis porrectum in mea chronologia mundi omnino deserere videar, aliquid etiam dicam de præfatis hebdomadis Danielicis, aliisque insistam viis indagini huic aptis, quòd hac ratione methodus una alteram confirmet, & ubi aliquo modo deficere videtur

decur Divinorum oraculorum indubia fides, *chronotaxis* humanis
 hausta mediis certior reddatur. Sit itaque

CAPUT VI.

Ostenditur ex notis Astronomicis, à secundo anno Imperii Chaldaici Cyri usque ad Æram vulgarem Christi ineuntem intercipi annos quingentos triginta quinque.

Constat ex Ptolemæi *Almagesto* observatas Babylone olim has Lunæ Eclipses, videlicet anno quinto Nabuchodonosoris magni, Cambysis septimo, Darii Hystaspis anno vigesimo & trigésimo primo, & alias plurimas scopo tamen meo haud necessarias, ritè notato anni tempore, quo Luminare minus defecit, obscurationis itidem quantitate, & specie, num scilicet ad Boream vel Austrum sidus passum sit luminis solaris, terræ objectu subtrahiti, defectum. Notissimum autem Astronomiæ cultoribus, naturaliter haud posse fieri, ut gemini ejusdem Luminaris defectus intra sæculum etiam integrum recurrant anni die & hora eadem, præsertim ejusdem & quantitatis, & qualitatis; atque eadem in terraquæ plaga, neque enim id permittit lunæ cursus, neque nodorum ejus motus, circa quos duntaxat in Pleniluniis sidus illud obscurari potest, contra signorum Zodiaci seriem peragi solitus. Si proin è tabulis Uranicis luminarium motiones complexis, saltè ubi eæ fuerint melioris notæ, quales hodie complures suppetunt, in Eclipsis cujusdam diem, horam, & maximè lunæ obscurationis speciem eandem, quam fide digni observatam testantur, hisce, quæ modò dicta, & loco observationis ritè notatis (licet dubium adhuc foret de integro sæculo obscuratæ lunæ plenæ, ne dicam unius vel paucorum annorum) in annum quoque ipsum feliciter incurristi, sive dein ejusmodi inventus annus Æram vulgarem Christi præcesserit, sive fuerit primùm consecutus. Supputavi porro è tabulis Parisinis à Philippo Hirio anno præsentis sæculi secundo Lutetiæ in lucem editis, & viginti annis post Ingolstadii reimpressis, suprâ insinuos quatuor lunares defectus, & ope præstantiorum harum tabellarum in tempora anni & quantitates, nec non species earum Eclipsium ita deveni, ut nulli si-